

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 07, 2014

Nummer 7, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:354](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:352](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:359](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:381](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:366](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:351](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:347](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:350](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:364](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:358](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:361](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:365](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:382](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:368](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:383](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:379](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:375](#) 18-02-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:353](#) 18-02-2014

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt de toepasselijke overweging uit ECLI:NL:HR:2010:BJ9262. Het oordeel van de rechtbank dat m.b.t. de onder klager inbeslaggenomen stukken geen beroep kan worden gedaan op een (afgeleid) verschoningsrecht, omdat het mogelijke verschoningsrecht van mr. Y op die stukken is prijsgegeven door de voeging van die stukken in ‘een andere matter’, zijnde een dossier onder een ander matter-nummer ten aanzien waarvan een ander dan een advocaat verantwoordelijkheid draagt, geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Volgens artikel 445 Sv staat tegen beschikkingen beroep in cassatie alleen open in de gevallen in dat wetboek bepaald. Krachtens artikel 552d lid 2 Sv kan tegen ‘een beschikking ingevolge art. 552a’ door het Openbaar Ministerie en door de klager beroep in cassatie worden ingesteld. Onder ‘een beschikking ingevolge art. 552a’ is te verstaan een beschikking waarin de beklagrechtter zich onbevoegd heeft verklaard tot kennisneming van het inleidend klaagschrift, de klager niet-ontvankelijk heeft verklaard in het inleidend klaagschrift, het beklag als bedoeld in artikel 552a Sv ongegrond heeft verklaard of dit beklag gegrond heeft verklaard en ingevolge artikel 552a lid 7 Sv de daarmede overeenkomende last geeft.

De rechtbank heeft in de hiervoor onder 2.1 genoemde beschikking het klaagschrift ongegrond verklaard voor zover het beklag betrekking heeft op de inbeslagneming van ‘stukken vallend onder matternummer [001]’. Voor zover het ingestelde beroep tegen die beslissing van de rechtbank is gericht, kan de klager in het beroep worden ontvangen.

Genoemde beschikking houdt met betrekking tot het beklag omtrent de ‘stukken vallend onder matternummer [002]’ niet een beslissing van de beklagrechtter in als in 2.2 bedoeld. Ten aanzien van de beslissingen die de rechtbank met betrekking tot die stukken heeft genomen, is de beschikking te beschouwen als een tussenbeschikking (vgl. HR 20 januari 1987, ECLI:NL:HR:1987:AC9669, NJ 1987/892). Aangezien artikel 552d Sv noch enige andere wetsbepaling voorziet in afzonderlijk cassatieberoep tegen een tussenbeschikking als de

onderhavige, kan de klager in het ingestelde beroep niet worden ontvangen voor zover het ingestelde beroep tegen de hier bedoelde beslissingen van de rechtbank is gericht. Een andere opvatting – waarbij het openstaan van beroep in cassatie tegen een tussenbeschikking afhankelijk zou zijn van het antwoord op de vraag of daarin al of niet een beslissing is vervat die, zoals in de schriftuur wordt betoogd, ‘gekwaliceerd dient te worden als eindbeslissing op het beklag’ – zou voor de betrokken procespartijen te zeer onzekerheid scheppen of het rechtsmiddel kan worden aangewend en aldus aan de vereiste processuele duidelijkheid afbreuk doen. Het vierde middel en het vijfde middel kunnen derhalve in cassatie niet aan de orde komen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor de beoordeling van een beroep op het verschoningsrecht door een geheimhouder is niet doorslaggevend of de stukken waarop dat beroep ziet worden aangetroffen ten kantore van de geheimhouder zelf of bij een derde (vgl. HR 2 maart 2010, ECLI:NL:HR:2010:BJ9262, NJ 2010/144).

Het oordeel van de rechtbank dat met betrekking tot de onder de klager inbeslaggenomen stukken vallend onder matter-nummer [001], geen beroep kan worden gedaan op een (afgeleid) verschoningsrecht, omdat het mogelijke verschoningsrecht van [klager 3] op die stukken is prijsgegeven door de voeging van die stukken in ‘een andere matter’, zijnde een dossier onder een ander matter-nummer ten aanzien waarvan een ander dan een advocaat verantwoordelijkheid draagt, geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad verklaart de klager ontvankelijk in het beroep, voor zover dit beroep is gericht tegen de beslissing van de rechtbank tot ongegrondverklaring van het klaagschrift ‘ten aanzien van de inbeslagname van stukken vallend onder matternummer [001]’, verklaart de klager voor het overige niet-ontvankelijk in het beroep, vernietigt de bestreden beschikking, maar uitsluitend wat betreft de beslissing van de rechtbank tot ongegrondverklaring van het klaagschrift ‘ten aanzien van de inbeslagname van stukken vallend onder matternummer [001]’, wijst de zaak terug naar de Rechtbank Gelderland, zittingsplaats Arnhem, teneinde in zoverre op het bestaande klaagschrift opnieuw te worden behandeld en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:375

Zaaknummer: 13/00544, 13/00545, 13/00546, 13/00547, 13/00535, 13/00536, 13/00537, 13/00541,

13/00542 en 13/00543

Wetsartikelen: 552a Sv en 552d Sv

RECHTSPRAAK

Aangezien het hof heeft vastgesteld dat de vordering van de benadeelde partij niet meer aan de orde is, moet worden aangenomen dat het arrest een misslag bevat voor zover het dictum de bevestiging inhoudt van de beslissingen van de rechtbank m.b.t. de vordering van de benadeelde en de kennelijk in samenhang daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel. De Hoge Raad doet de zaak om doelmatigheidsredenen zelf af.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de vordering van de benadeelde partij heeft toegewezen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het proces-verbaal van de terechtzitting van het hof van 28 februari 2012 houdt het volgende in: 'De voorzitter deelt mede dat de blijkens een op 31 januari 2011 ingekomen schrijven van de benadeelde partij de reeds eerder opgegeven financiële schade ad. € 2.428,78 geheel door de verzekering is vergoed en dat deze vordering derhalve in hoger beroep niet meer aan de orde is.'

Aangezien het hof blijkens het voorgaande heeft vastgesteld dat de vordering van de benadeelde partij niet meer aan de orde is, moet worden aangenomen dat het bestreden arrest een misslag bevat voor zover het dictum de bevestiging inhoudt van de beslissingen van de rechtbank met betrekking tot de vordering van de benadeelde partij en de kennelijk in samenhang daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel. Het middel klaagt hierover terecht. De Hoge Raad zal de zaak om doelmatigheidsredenen zelf afdoen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend voor zover het hof het vonnis van de rechtbank heeft bevestigd ten aanzien van de navolgende beslissingen:

'wijst de vordering tot schadevergoeding van de benadeelde partij toe en veroordeelt verdachte om tegen behoorlijk bewijs van kwijting te betalen aan [A] BV, [a-straat 1] te [plaats], een bedrag van € 2.428,78 vermeerderd met de wettelijke rente vanaf het moment van het ontstaan van de schade, te weten 15 juli 2010 tot de dag der algehele voldoening,

veroordeelt verdachte tevens in de proceskosten door de benadeelde partij gemaakt, tot op heden begroot op nihil en ten behoeve van de tenuitvoerlegging nog te maken, legt aan verdachte op de verplichting tot betaling aan de Staat van een bedrag groot € 2.428,78 vermeerderd met de wettelijke rente vanaf het moment van ontstaan van de schade, te weten 15 juli 2010 tot de dag der algehele voldoening, ten behoeve van het slachtoffer genaamd [A] BV, bepaalt dat in geval volledige betaling noch volledig verhaal van het verschuldigde bedrag volgt - onder handhaving van voormelde verplichting - vervangende hechtenis zal worden toegepast voor de duur van 34 dagen, bepaalt dat voldoening van de gehele of gedeeltelijke betalingsverplichting aan de benadeelde partij de betalingsverplichting aan de Staat in zoverre doet vervallen, alsmede dat voldoening van de gehele of gedeeltelijke betalingsverplichting aan de Staat de betalingsverplichting aan de benadeelde partij in zoverre doet vervallen;', vernietigt het vonnis van de rechtbank in zoverre en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:382

Zaaknummer: 13/00157

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

De tenlastelegging en bewezenverklaring van dit feit houden in dat de vordering van de daar genoemde ambtenaar van politie aan de verdachte om zich ‘te verwijderen van de Keizersgracht en/of Nieuwe Spiegelstraat in de richting van de Vijzelstraat’ is gedaan krachtens artikel 2.2 lid 3 APV. In aanmerking genomen dat deze bepaling niet uitdrukkelijk inhoudt dat de ambtenaar van politie is gerechtigd tot het doen van een vordering als waarvan te dezen sprake is, is de bewezenverklaring niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel behelst de klacht dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat artikel 2.2 lid 3 Algemene Plaatselijke Verordening 2008 van de gemeente Amsterdam (hierna: APV) een wettelijk voorschrift is in de zin van artikel 184 Sr.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De tenlastelegging is toegesneden op artikel 184 lid 1 Sr. Die bepaling eist een ‘krachtens wettelijk voorschrift’ gedane vordering. Een dergelijk voorschrift moet uitdrukkelijk inhouden dat de betrokken ambtenaar gerechtigd is tot het doen van een vordering (vgl. HR 29 januari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB4108, NJ 2008/206).

Artikel 2.2 lid 3 APV luidde ten tijde van het tenlastegelegde feit:

‘Degene die op of aan de weg bij een gebeurtenis die tot toeloop van publiek aanleiding geeft of bij enig voorval waardoor ongeregelheden ontstaan of dreigen te ontstaan aanwezig is dan wel zich in de richting van die gebeurtenis of dat voorval begeeft, vervolgt op een daartoe strekkend bevel van een ambtenaar van politie direct zijn weg in de aangegeven richting.’

De tenlastelegging en bewezenverklaring van dit feit houden in dat de vordering van de daar genoemde ambtenaar van politie aan de verdachte om zich ‘te verwijderen van de Keizersgracht en/of Nieuwe Spiegelstraat in de richting van de Vijzelstraat’ is gedaan krachtens artikel 2.2 lid 3 APV. In aanmerking genomen dat deze bepaling niet uitdrukkelijk inhoudt dat de ambtenaar van politie is gerechtigd tot het doen van een vordering als waarvan te dezen sprake is, is de bewezenverklaring niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:353

Zaaknummer: 12/00487

Wetsartikelen: 184 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

De rechtbank heeft het klaagschrift ongegrond verklaard voor zover het is gericht tegen de inbeslagneming ten kantore van X. Nu tegen die beslissing geen middelen van cassatie zijn voorgesteld, zal klaagster in zoverre in dat beroep niet-ontvankelijk worden verklaard.

De rechtbank heeft het door de klaagster op de voet van artikel 552a Sv ingediende klaagschrift, dat steekt tot teruggave van hetgeen onder de klaagster en ten kantore van [klaagster 2] is in beslag genomen, ongegrond verklaard voor zover gericht tegen de inbeslagneming bij [klaagster 2], en heeft beslist – in het kort gezegd – dat (i) het onderzoek, voor zover betrekking hebbend op de inbeslagneming onder de klaagster, wordt heropend, en (ii) de zaak wordt verwezen naar de rechter-commissaris teneinde het in de beschikking genoemde stuk te toetsen op de in de beschikking nader genoemde wijze, en voorts heeft bepaald dat iedere verdere beslissing wordt aangehouden tot de nader te bepalen raadkamerzitting.

Volgens artikel 445 Sv staat tegen beschikkingen beroep in cassatie alleen open in de gevallen in dat wetboek bepaald. Krachtens artikel 552d lid 2 Sv kan tegen ‘een beschikking ingevolge art. 552a’ door het Openbaar Ministerie en door de klager beroep in cassatie worden ingesteld. Onder ‘een beschikking ingevolge art. 552a’ is te verstaan een beschikking waarin de beklagrechtter zich onbevoegd heeft verklaard tot kennisneming van het inleidend klaagschrift, de klager niet-ontvankelijk heeft verklaard in het inleidend klaagschrift, het beklag als bedoeld in artikel 552a Sv ongegrond heeft verklaard of dit beklag gegrond heeft verklaard en ingevolge artikel 552a lid 7 Sv de daarmee overeenkomende last geeft.

De rechtbank heeft in de hiervoor onder 2.1 genoemde beschikking het klaagschrift ongegrond verklaard voor zover het is gericht tegen de inbeslagneming bij [klaagster 2]. Nu tegen die beslissing geen middelen van cassatie zijn voorgesteld, zal de klaagster, voor zover het ingestelde beroep tegen die beslissing is gericht, in dat beroep niet-ontvankelijk worden verklaard.

Genoemde beschikking houdt met betrekking tot het beklag gericht tegen de inbeslagneming onder de klaagster niet een beslissing van de beklagrechtter in als in 2.2 bedoeld. Ten aanzien

van de beslissing die de rechtbank met betrekking tot de onder de klaagster inbeslaggenomen stukken heeft genomen, is de beschikking te beschouwen als een tussenbeschikking (vgl. HR 20 januari 1987, ECLI:NL:HR:1987:AC9669, NJ 1987/892). Aangezien artikel 552d Sv noch enige andere wetsbepaling voorziet in afzonderlijk cassatieberoep tegen een tussenbeschikking als de onderhavige, kan de klaagster in het ingestelde beroep niet worden ontvangen voor zover het ingestelde beroep tegen de hier bedoelde beslissingen van de rechtbank is gericht.

Een andere opvatting – waarbij het openstaan van beroep in cassatie tegen een tussenbeschikking afhankelijk zou zijn van het antwoord op de vraag of daarin al of niet een beslissing is vervat die, zoals in de schriftuur wordt betoogd, ‘gekwalificeerd dient te worden als eindbeslissing op het beklag’ – zou voor de betrokken procespartijen te zeer onzekerheid scheppen of het rechtsmiddel kan worden aangewend en aldus aan de vereiste processuele duidelijkheid afbreuk doen.

De Hoge Raad verklaart de klaagster niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:368

Zaaknummer: 13/00338

Wetsartikelen: 552a Sv en 552d Sv

RECHTSPRAAK

Ex artikel 14g lid 1 Sr kan de rechter gelasten dat de niet-tenuitvoergelegde vrijheidsstraf alsnog geheel of gedeeltelijk zal worden tenuitvoergelegd. De wet voorziet niet in de mogelijkheid dat de rechter zal gelasten dat een vrijheidsstraf zal worden tenuitvoergelegd die van langere duur is dan de niet-tenuitvoergelegde straf. Een redelijke wetsuitleg brengt mee dat het de rechter evenmin vrijstaat om een vervangende hechtenis op te leggen die de duur van de niet-tenuitvoergelegde vrijheidsstraf overstijgt. Voor zover het middel klaagt over de vervangende hechtenis is het terecht voorgesteld. De Hoge Raad vermindert zelf de duur van de vervangende hechtenis zodat deze 14 dagen belooft.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de vordering van het Openbaar Ministerie tot tenuitvoerlegging van de aan de verdachte voorwaardelijk opgelegde hechtenis van veertien dagen heeft toegewezen in die zin dat de tenuitvoerlegging is gelast van een taakstraf van dertig uren, indien niet naar behoren verricht te vervangen door vijftien dagen hechtenis.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In aanmerking genomen dat het ingevolge artikel 22d lid 3 Sr niet mogelijk is om per twee uren taakstraf meer dan één dag vervangende hechtenis op te leggen, maar wel minder, levert de last tot tenuitvoerlegging van een taakstraf van dertig uren ter vervanging van de hechtenis van veertien dagen geen strijdigheid op met artikel 22d lid 3 Sr noch met artikel 14g lid 1 en 2 Sr.

Dit geldt evenwel niet voor de bevolen vervangende hechtenis. Ingevolge artikel 14g lid 1 Sr kan de rechter gelasten dat de niet-tenuitvoergelegde vrijheidsstraf alsnog geheel of gedeeltelijk zal worden tenuitvoergelegd. De wet voorziet niet in de mogelijkheid dat de rechter zal gelasten dat een vrijheidsstraf zal worden tenuitvoergelegd die van langere duur is dan de niet-tenuitvoergelegde straf. Een redelijke wetsuitleg brengt mee dat het de rechter evenmin vrijstaat om een vervangende hechtenis op te leggen die de duur van de niet-tenuitvoergelegde vrijheidsstraf overstijgt.

Uit het vorenoverwogene volgt dat het middel voor zover het klaagt over de vervangende hechtenis terecht is voorgesteld. De Hoge Raad zal zelf de duur van de vervangende hechtenis aldus verminderen dat deze veertien dagen belooft.

De klacht voor zover inhoudend dat het hof niet vrijstond de last tot tenuitvoerlegging van de hechtenis van veertien dagen op de voet van artikel 14g lid 2 Sr om te zetten in een taakstraf van meer dan 28 uren, vindt geen steun in het recht en faalt dus.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de bij de aan de verdachte opgelegde taakstraf bevolen vervangende hechtenis, beveelt dat de vervangende hechtenis veertien dagen belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:383

Zaaknummer: 12/05792

Wetsartikelen: 14g Sr en 22d Sr

RECHTSPRAAK

De onder 2.4 bedoelde maatstaf sluit niet uit dat de rechtbank, indien de omstandigheden van het geval dat meebrengen, bij de beoordeling van het klaagschrift tevens onderzoekt of voortzetting van het beslag in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit (vgl. HR 7 januari 2014, ECLI:NL:HR:2014:38 NJ 2014/66). Aan de door de rechtbank genoemde omstandigheden dat ‘het hier om een oudere zaak gaat’ en dat ‘kennelijk nog geen enkel uitsluitsel kan worden gegeven over wanneer de computer zal kunnen worden onderzocht’, kan evenwel niet zonder meer de conclusie worden verbonden dat het voortduren van het beslag niet in overeenstemming is met die eisen en het beslag moet worden opgeheven. Ook in zoverre is het oordeel van de rechtbank niet toereikend gemotiveerd. Het middel is terecht voorgesteld.

Het middel is gericht tegen de gegrondverklaring van het klaagschrift. Het klaagt in het bijzonder dat de rechtbank een onjuiste maatstaf heeft gehanteerd, althans haar oordeel dat het belang van de waarheidsvinding niet meer aan de orde is, ontoereikend heeft gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In geval van een beklag van de beslagene tegen een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag dient de rechter a. te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo neen, b. de teruggave van het inbeslaggenomen voorwerp te gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering verzet zich tegen teruggave indien het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat, het voortduren van het beslag nodig maakt. Dat is bijvoorbeeld het geval wanneer het inbeslaggenomen voorwerp kan dienen om de waarheid aan de dag te brengen. Voorts verzet het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering zich tegen teruggave indien niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal

bevelen, al dan niet naar aanleiding van een afzonderlijke vordering daartoe als bedoeld in artikel 36b lid 1 onder 4° Sr in verbinding met artikel 552f Sv (vgl. 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654).

In de overwegingen van de rechtbank ligt als haar oordeel besloten dat het belang van strafvordering het voortduren van het beslag niet vordert. In aanmerking genomen hetgeen in 2.4 is vooropgesteld, is dat oordeel, waaraan de rechtbank enkel ten grondslag heeft gelegd dat zij 'het belang van de waarheidsvinding op dit moment, niet meer aan de orde acht', ontoereikend gemotiveerd.

De onder 2.4 bedoelde maatstaf sluit niet uit dat de rechtbank, indien de omstandigheden van het geval dat meebrengen, bij de beoordeling van het klaagschrift tevens onderzoekt of voortzetting van het beslag in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit (vgl. HR 7 januari 2014, ECLI:NL:HR:2014:38, NJ 2014/66).

Aan de door de rechtbank genoemde omstandigheden dat 'het hier om een oudere zaak gaat' en dat 'kennelijk nog geen enkel uitsluitel kan worden gegeven over wanneer de computer zal kunnen worden onderzocht', kan evenwel niet zonder meer de conclusie worden verbonden dat het voortduren van het beslag niet in overeenstemming is met die eisen en het beslag moet worden opgeheven. Ook in zoverre is het oordeel van de rechtbank niet toereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:379

Zaaknummer: 13/02930

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Voor zover het middel ervan uitgaat dat een verdachte die de Nederlandse taal niet of onvoldoende beheerst, recht heeft op de bijstand van een tolk in zijn moedertaal, steunt het op een onjuiste rechtsopvatting. Ook het in deze zaak toepasselijke recht zoals dat gold vóór 1 oktober 2013, houdt in dat een verdachte die de Nederlandse taal niet (voldoende) beheerst, ter terechtzitting moet worden bijgestaan door een tolk in een taal die hij voldoende beheerst om het onderzoek ter terechtzitting te kunnen voortzetten. In zoverre faalt het middel.

Het middel behelst onder meer de klacht dat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep ten onrechte heeft plaatsgehad met bijstand van een tolk in de Engelse taal en niet met bijstand van een tolk in de moedertaal van de verdachte.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor zover het middel ervan uitgaat dat een verdachte die de Nederlandse taal niet of onvoldoende beheerst, recht heeft op de bijstand van een tolk in zijn moedertaal, steunt het op een onjuiste rechtsopvatting. Ook het in deze zaak toepasselijke recht zoals dat gold vóór 1 oktober 2013, houdt in dat een verdachte die de Nederlandse taal niet of niet voldoende beheerst, ter terechtzitting moet worden bijgestaan door een tolk in een taal die hij voldoende beheerst om het onderzoek ter terechtzitting te kunnen voortzetten. In zoverre faalt het middel.

Voor zover het middel klaagt over het kennelijke oordeel van het hof dat de verdachte de Engelse taal voldoende beheerst om het onderzoek ter terechtzitting met de bijstand van een tolk in de Engelse taal te kunnen voortzetten, faalt het eveneens. Dat oordeel is, in aanmerking genomen hetgeen de verdachte ter terechtzitting heeft verklaard, niet onbegrijpelijk en leent zich niet voor verdere toetsing in cassatie. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:358

Zaaknummer: 12/02281

Wetsartikelen: 276 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr is de verdachte veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen.

Het middel klaagt dat dat uit het bestreden arrest niet blijkt dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In zijn arrest van 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY3151, heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de rechter die een onvoorwaardelijke gevangenisstraf oplegt wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr, zich ervan dient te vergewissen dat de stappen van de in de terugkeerrichtlijn vastgelegde terugkeerprocedure zijn doorlopen en daarvan in de motivering van zijn beslissing dient blijk te geven.

Wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr is de verdachte veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:366

Zaaknummer: 13/00588

Wetsartikelen: 197 (oud) Sr

RECHTSPRAAK

Indien een stuk wel een aangifte bevat maar geen uitdrukkelijk verzoek tot vervolging inhoudt, kan niettemin het bestaan van een klacht als omschreven in artikel 164 lid 1 Sv worden aangenomen, mits op grond van het onderzoek op de terechtzitting is vastgesteld dat de klager ten tijde van het opmaken van dat stuk de bedoeling had dat een vervolging zou worden ingesteld. Blijkens zijn onder 2.4 weergegeven overwegingen heeft het hof geoordeeld dat is voldaan aan het klachtvereiste als omschreven in artikel 318 lid 2 (oud) Sr, nu ter terechtzitting onmiskenbaar is komen vast te staan dat de aangevers [betrokkene 1] en [betrokkene 2] met het doen van aangifte de bedoeling hadden dat de verdachte vervolgd zou worden. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte althans onbegrijpelijk heeft geoordeeld dat is voldaan aan het klachtvereiste als bedoeld in artikel 318 lid 2 (oud) Sr in verbinding met artikel 164 lid 1 Sv.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De formele vereisten als opgenomen in artikel 164 lid 1 Wetboek van Strafvordering, zijn bij arrest van de Hoge Raad, 11 januari 1994, NJ 1994/278, gerelativeerd. Het bestaan van een klacht kan volgens de Hoge Raad (ook) worden aangenomen ingeval op grond van het onderzoek ter terechtzitting kan worden vastgesteld dat de klager ten tijde van het opmaken van dat stuk de bedoeling had dat een vervolging zou worden ingesteld.

Het hof stelt vast dat hieraan thans is voldaan. De beslissing van de rechtbank kan daarom niet in stand blijven, en de officier van justitie kan in de vervolging van verdachte worden ontvangen. Indien een stuk wel een aangifte bevat maar geen uitdrukkelijk verzoek tot vervolging inhoudt, kan niettemin het bestaan van een klacht als omschreven in artikel 164 lid 1 Sv worden aangenomen, mits op grond van het onderzoek op de terechtzitting is vastgesteld dat de klager ten tijde van het opmaken van dat stuk de bedoeling had dat een vervolging zou

worden ingesteld (vgl. HR 11 januari 1994, ECLI:NL:HR:1994:ZC8448, NJ 1994/278).

Blijkens zijn hiervoor onder 2.4 weergegeven overwegingen heeft het hof geoordeeld dat is voldaan aan het klachtvereiste als omschreven in artikel 318 lid 2 (oud) Sr, nu ter terechtzitting onmiskenbaar is komen vast te staan dat de aangevers [betrokkene 1] en [betrokkene 2] met het doen van aangifte de bedoeling hadden dat de verdachte vervolgd zou worden. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is in het licht van de hiervoor onder 2.3 sub d en e weergegeven verklaringen van [betrokkene 1] en [betrokkene 2] niet onbegrijpelijk. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:381

Zaaknummer: 13/02084 en 13/02083

Wetsartikelen: 318 lid 2 (oud) Sr en 164 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

De door het hof in hoger beroep in aanmerking genomen omstandigheden – kort gezegd: fors alcoholgebruik en ernstige tekortkomingen m.b.t. de verkeersdeelname – zouden toereikend kunnen zijn voor het oordeel dat verdachte, zoals eveneens is tenlastegelegde ‘zeer, althans aanmerkelijk, onvoorzichtig en/of onoplettend’ heeft gereden onder de in artikel 175 lid 3 WVV 1994 tot strafverhoging leidende omstandigheden, maar zij zijn niet zonder meer toereikend voor ’s hofs oordeel dat verdachte ‘roekeloos’ in de zin van artikel 6 jo. 175 lid 2 WVV 1994 heeft gereden. Conclusie A-G: De slotsom is dat verdachte niet in staat was controle te hebben over haar auto, daarbij herhaald gevaarlijk verkeersgedrag heeft vertoond, waarbij zij verkeersdeelnemers ernstig in gevaar heeft gebracht, terwijl zij zich daarvan bewust was althans had moeten zijn. Het hof heeft toereikend gemotiveerd dat er sprake is van roekeloosheid in de zin van artikel 175 lid 2 WVV 1994.

Het middel richt zich tegen het oordeel van het hof dat sprake is van schuld in de zin van roekeloosheid.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Ingevolge bestendige rechtspraak kan in cassatie slechts worden onderzocht of de schuld aan een verkeersongeval in de zin van artikel 6 WVV 1994 uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid. Daarbij komt het aan op het geheel van de gedragingen van de verdachte, de aard en de ernst daarvan en de overige omstandigheden van het geval. Voorts verdient opmerking dat niet reeds uit de ernst van de gevolgen van verkeersgedrag dat in strijd is met één of meer wettelijke gedragsregels in het verkeer, kan worden afgeleid dat sprake is van schuld in vorenbedoelde zin.

Voor de schuldvorm ‘roekeloosheid’ geldt op zichzelf hetzelfde, zij het dat daarbij moet worden betrokken dat deze roekeloosheid in de wetsgeschiedenis als ‘de zwaarste vorm van

het culpose delict' wordt aangemerkt die tot onder meer een verdubbeling van het maximum van de op te leggen vrijheidsstraf heeft geleid. Mede met het oog op het strafverhogende effect van dit bestanddeel moeten daarom aan de vaststelling dat sprake is van roekeloosheid, dus de zwaarste vorm van schuld, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter in voorkomende gevallen daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven. Dat geldt ook in de gevallen waarin de roekeloosheid in de kern bestaat uit de in artikel 175 lid 3 WvW 1994 omschreven gedragingen, nu die gedragingen grond vormen voor een verdere verhoging van het ingevolge het tweede lid van dat artikel voor roekeloosheid geldende strafmaximum.

Het voorgaande brengt mee dat de vraag of in een concreet geval sprake is van roekeloosheid in de zin van artikel 175 lid 2 WvW 1994 een beoordeling vergt van de specifieke omstandigheden van dat geval. De Hoge Raad kan bij het beoordelen van cassatieberoepen die zich richten tegen beslissingen in concrete gevallen, slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid verschaffen omtrent de inhoud van het begrip roekeloosheid. Bij die toetsing in cassatie van beslissingen in concrete gevallen kan een rol spelen of de rechter zijn oordeel dat sprake is van roekeloosheid in de zin van artikel 175 lid 2 WvW 1994, heeft voorzien van een nadere motivering die recht doet aan het bijzondere karakter van roekeloosheid. Van roekeloosheid als zwaarste, aan opzet grenzende, schuldvorm zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen sprake zijn. Daarbij verdient opmerking dat 'roekeloosheid' in de zin van de wet een specifieke betekenis heeft die niet noodzakelijkerwijs samenvalt met wat in het normale spraakgebruik onder 'roekeloos' – in de betekenis van 'onberaden' – wordt verstaan.

Om tot het oordeel te kunnen komen dat in een concreet geval sprake is van roekeloosheid in de zin van artikel 175 lid 2 WvW 1994, zal de rechter zodanige feiten en omstandigheden moeten vaststellen dat daaruit is af te leiden dat door de buitengewoon onvoorzichtige gedraging van de verdachte een zeer ernstig gevaar in het leven is geroepen, alsmede dat de verdachte zich daarvan bewust was, althans had moeten zijn.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat in dit verband doorgaans niet volstaat de enkele vaststelling dat de verdachte zich heeft schuldig gemaakt aan een of meer in artikel 175 lid 3 WvW 1994 genoemde, zelfstandig tot verhoging van het wettelijk strafmaximum leidende gedragingen. (Vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:960, NJ 2014/25.)

In het licht van het voorafgaande schiet de bewijsvoering van het hof tekort. De door het hof blijkens de nadere bewijsoverweging in het bijzonder in aanmerking genomen omstandigheden – kort gezegd: fors alcoholgebruik en ernstige tekortkomingen met betrekking tot de verkeersdeelname – zouden toereikend kunnen zijn voor het oordeel dat de verdachte, zoals eveneens is tenlastegelegd, 'zeer, althans aanmerkelijk, onvoorzichtig en/of

onoplettend' heeft gereden onder de in artikel 175 lid 3 WVV 1994 tot strafverhoging leidende omstandigheden, maar zij zijn niet zonder meer toereikend voor het oordeel van het hof dat de verdachte 'roekeloos' in de zin van artikel 6 WVV 1994 in verbinding met artikel 175 lid 2 WVV 1994 heeft gereden.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Conclusie A-G:

'Voorop staat dat het Hof aan het bewijs van de roekeloosheid in een afzonderlijke overweging aandacht heeft besteed en dus in zoverre aan hetgeen uit de rechtspraak van de Hoge Raad voortvloeit heeft voldaan. Uit de motivering van het Hof moet in ieder geval blijken van feiten en omstandigheden waaruit is af te leiden dat door de buitengewoon onvoorzichtige gedraging van de verdachte een zeer ernstig gevaar in het leven is geroepen, alsmede dat de verdachte zich daarvan bewust was, althans had moeten zijn. Anders dan in de zaken HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:960, 962 en 964 heeft het Hof in de onderhavige zaak uitvoerig stilgestaan bij het rijgedrag voorafgaande aan het ongeval. Daarbij heeft het Hof geen doorslaggevende betekenis toegekend aan de omstandigheden zoals deze zijn opgenomen in het derde lid van art. 175 WVV 1994, maar heeft het Hof belang gehecht aan het verkeersgedrag van de verdachte, te weten dat er geen sprake meer kon zijn van voldoende bewustzijn en alertheid bij haar deelname aan het verkeer. De verdachte heeft gedurende de vroege ochtend en kort voor het deelnemen aan het verkeer een forse hoeveelheid alcohol ingenomen en heeft vervolgens aan het verkeer deelgenomen waarbij zij ernstige tekort is geschoten in haar verkeersgedrag. Ze heeft reeds voorafgaande aan het ongeval buitengewoon onvoorzichtig gereden door haar auto in het geheel niet onder controle te hebben: ze rijdt tot driemaal toe over de stoep, is niet in staat om rotondes te nemen (ze rijdt min of meer rechtdoor), rijdt diverse keren met de linkerwielen over de middenstreep, is genoodzaakt een keer een abrupte stuurbeweging te maken om te voorkomen dat ze op een middenberm komt te rijden. Dat rijgedrag blijkt met name uit de gedetailleerde verklaring van de getuige [betrokkene 2] (bewijsmiddel 5). Er zijn op zijn minst drie voor de invulling van de roekeloosheid cruciale momenten: de rechterzijde van de auto komt tweemaal omhoog (door het raken van de stoep) en verdachte maakt eenmaal een abrupte stuurbeweging. Het Hof heeft dit reeds kunnen aanmerken als buitengewoon onvoorzichtig. Dergelijke rijgedrag kan op zich zelf al ernstig gevaar meebrengen voor zwakkere verkeerdeelnemers zoals zich

eventueel op de stoep bevindende voetgangers. Verdachte behoort zich op zijn minst bewust te zijn geweest van dit gedrag nu de achterzijde van de auto omhoog is gekomen en (later) ook een abrupte stuurbeweging noodzakelijk bleek.

Vervolgens stuurt verdachte in een flauwe bocht naar rechts niet mee waardoor ze op de andere weghelft terecht komt en aldaar botst op de motorrijder.

De slotsom is dat verdachte niet in staat was controle te hebben over haar auto, daarbij herhaald gevaarlijk verkeersgedrag heeft vertoond, waarbij zij verkeersdeelnemers ernstig in gevaar heeft gebracht, terwijl zij zich daarvan bewust was althans had moeten zijn. Naar mijn oordeel heeft het Hof toereikend gemotiveerd dat er sprake is van roekeloosheid in de zin van art. 175, tweede lid, WVV 1994.

Het middel faalt.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:351

Zaaknummer: 12/04011

Wetsartikelen: 6 WVV 1994 en 175 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt niet dat aan verdachte het recht is gelaten het laatst te spreken. Daarom moet het ervoor worden gehouden dat het in artikel 311 lid 4 Sv op straffe van nietigheid gegeven voorschrift niet in acht is genomen.

Het middel klaagt dat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep nietig is nu het hof de verdachte ten onrechte niet de gelegenheid heeft gegeven het laatst te spreken.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt niet dat aan de verdachte, nadat de advocaat-generaal zich naar aanleiding van het door de raadsman gedane getuigenverzoek heeft uitgelaten over de door de raadsman overgelegde schriftelijke verklaringen en die uitlatingen vergezeld heeft doen gaan van inhoudelijke op de strafzaak van de verdachte betrekking hebbende argumenten, het recht is gelaten het laatst te spreken. Daarom moet het ervoor worden gehouden dat het in artikel 311 lid 4 Sv op straffe van nietigheid gegeven voorschrift niet in acht is genomen. Het middel is derhalve terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:364

Zaaknummer: 12/04105

Wetsartikelen: 311 lid 4 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft zijn oordeel dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld m.b.t. mogelijke contra-indicaties, ontoereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen hetgeen het hof in bewijsmiddel 5 heeft vastgesteld over het verloop van de avond van 15 maart 2006 en het gewicht dat het hof kennelijk heeft toegekend aan de gelegenheid tot beraad tijdens de uitvoering van het besluit, in welk verband het hof echter tevens heeft vastgesteld dat niet is uitgesloten dat de verdachte tijdens die uitvoering handelde in ‘grote opwindings’.

Het middel klaagt dat het bewezenverklaarde, meer in het bijzonder het ‘met voorbedachten rade’ handelen, niet zonder meer uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdsperiode tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter

uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hierboven bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963).

Het hof heeft zijn oordeel dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld met betrekking tot mogelijke contra-indicaties, ontoereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen hetgeen het hof in bewijsmiddel 5 heeft vastgesteld over het verloop van de avond van 15 maart 2006 en het gewicht dat het hof kennelijk heeft toegekend aan de gelegenheid tot beraad tijdens de uitvoering van het besluit, in welk verband het hof echter tevens heeft vastgesteld dat niet is uitgesloten dat de verdachte tijdens die uitvoering handelde in 'grote opwinding'.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof

Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:347

Zaaknummer: 12/04859

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt toepasselijke overweging uit ECLI:NL:HR:2004:AO5822. Het hof heeft vastgesteld dat verdachte met een te hoge snelheid en onvoldoende anticiperend heeft gereden door niet stapvoets maar met een snelheid van 40 á 50 km per uur te rijden alsmede door plotseling naar links te sturen en te gaan rijden over een links van de rijbaan gelegen verdrijvingsvlak waarop zich meerdere personen bevonden, en daar met de op dat verdrijvingsvlak vuurwerk afstekende X in botsing te komen. Gelet op die vaststellingen geeft 's hofs oordeel dat verdachte 'zeer onvoorzichtig' heeft gereden en er sprake is van schuld in de zin van artikel 6 WVV 1994, niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting, terwijl het evenmin onbegrijpelijk is. Conclusie A-G: Het middel klaagt terecht dat niet zonder meer uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid dat verdachte onvoldoende anticiperend heeft gereden en onvoldoende rekening heeft gehouden met de bijzondere omstandigheden.

Het middel komt op tegen de bewezenverklarde 'schuld' als bedoeld in artikel 6 Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994).

De Hoge Raad overweegt als volgt. Vooropgesteld moet worden dat in cassatie slechts kan worden onderzocht of de schuld aan het verkeersongeval in de zin van artikel 6 WVV 1994 – in het onderhavige geval het bewezenverklarde zeer onvoorzichtig rijden – uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid. Daarbij komt het aan op het geheel van de gedragingen van de verdachte, de aard en de ernst daarvan en de overige omstandigheden van het geval. Voorts verdient opmerking dat niet reeds uit de ernst van de gevolgen van verkeersgedrag dat in strijd is met één of meer wettelijke gedragsregels in het verkeer, kan worden afgeleid dat sprake is van schuld in vorenbedoelde zin (vgl. HR 1 juni 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5822, NJ 2005/252).

Het hof heeft blijkens de gebezigde bewijsvoering vastgesteld dat de verdachte met een – gelet op de bijzondere omstandigheden (op 1 januari 2010 omstreeks 00:25 uur, veel mensen op straat, volop afsteken van vuurwerk) – te hoge snelheid en onvoldoende anticiperend heeft gereden door niet stapvoets maar met een snelheid van 40 á 50 km per uur te rijden alsmede door plotseling naar links te sturen en te gaan rijden over een links van de rijbaan gelegen verdrijvingsvlak waarop zich meerdere personen bevonden, en daar met de op dat verdrijvingsvlak vuurwerk afstekende [slachtoffer] in botsing te komen.

Gelet op die vaststellingen geeft 's hofs oordeel dat de verdachte 'zeer onvoorzichtig' heeft gereden en er sprake is van schuld in de zin van artikel 6 WVV 1994, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting, terwijl het evenmin onbegrijpelijk is.

Het middel kan niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

'In cassatie kan slechts worden onderzocht of de schuld aan het verkeersongeval in de zin van art. 6 WVV 1994, in het onderhavige geval het bewezenverklarde zeer onvoorzichtig gedrag, uit de door het Hof gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid en of het hof de door de verdediging aangedragen oorzaak dat verdachte heeft gehandeld uit een schrikreactie als niet aannemelijk geworden terzijde heeft kunnen schuiven. De enkele omstandigheid van een verkeersovertreding is hiervoor niet genoeg, noch kan dit alleen al uit de ernst van de gevolgen worden afgeleid.

Het middel klaagt terecht dat niet zonder meer uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid dat verdachte onvoldoende anticiperend heeft gereden en onvoldoende rekening heeft gehouden met de bijzondere omstandigheden. De bewijsmiddelen houden immers slechts in - kort gezegd - dat verdachte op 1 januari 2010 omstreeks 00.25 uur op de Balijelaan te Utrecht, terwijl veel mensen op straat aanwezig waren en volop vuurwerk werd afgestoken, met een snelheid van 40 á 50 km/u het links van zijn rijbaan gelegen verdrijvingsvlak op reed en het aldaar aanwezige slachtoffer aanreed ten gevolge waarvan het slachtoffer is overleden.

Het middel slaagt.'

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:352

Zaaknummer: 12/03846

Wetsartikelen: 6 WVV 1994

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt niet-ontvankelijk verklaard in zijn cassatieberoep, nu niet binnen de in artikel 437 lid 2 Sv genoemde termijn door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:359

Zaaknummer: 13/00209

Wetsartikelen: 437 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Tijdens de behandeling van het hoger beroep heeft de raadsman van de verdachte vrijspraak bepleit. Krachtens artikel 359 lid 3 Sv had het hof niet mogen volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen, dus voor zover het middel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld. De Hoge Raad wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam.

Het middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte heeft volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv nu door de raadsman in hoger beroep vrijspraak is bepleit.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Artikel 359 lid 3 Sv, dat ingevolge artikel 415 Sv ook in hoger beroep toepasselijk is, luidt als volgt:

‘De beslissing dat het feit door de verdachte is begaan, moet steunen op de inhoud van in het vonnis opgenomen bewijsmiddelen, houdende daartoe redengevende feiten en omstandigheden. Voor zover de verdachte het bewezenverklaarde heeft bekend, kan een opgave van bewijsmiddelen volstaan, tenzij hij nadien anders heeft verklaard dan wel hij of zijn raadsman vrijspraak heeft bepleit.’

Het hof heeft in de aanvulling op het arrest volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in de tweede volzin van artikel 359 lid 3 Sv. De raadsman van de verdachte heeft bij de behandeling van de zaak in hoger beroep vrijspraak bepleit ten aanzien van het tenlastegelegde. Uit de bewoordingen van artikel 359 lid 3 Sv volgt dat deze bepaling in ieder geval geen toepassing kan vinden indien door of namens de verdachte ter terechtzitting vrijspraak is bepleit. Gelet op het voorgaande had het hof niet mogen volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv. Voor zover het middel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:354

Zaaknummer: 12/02019

Wetsartikelen: 359 lid 3 Sv

RECHTSPRAAK

Anders dan het middel wil, voldoen 's hofs overwegingen aan het motiveringsvoorschrift van artikel 359 lid 2 Sv en noopte die bepaling het hof niet tot een andere motivering. Conclusie A-G: Het hof is bij de verwerping van het betrouwbaarheidsverweer geheel niet ingegaan op de standpunten van de raadsman. Dat is niet verenigbaar met artikel 359 lid 2 Sv.

Het middel klaagt onder meer dat het hof is afgeweken van het door de verdediging naar voren gebrachte uitdrukkelijk onderbouwde standpunt met betrekking tot de betrouwbaarheid van de verklaringen van [getuige 1] zonder daarvoor een toereikende motivering te geven.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens hetgeen hiervoor onder 2.3.1 is weergegeven heeft de raadsman ter terechtzitting in hoger beroep aangevoerd dat de verklaringen van [getuige 1] omtrent de bouw en de inrichting van de hennepkwekerij onbetrouwbaar zijn. In weerwil daarvan heeft het hof de door [getuige 1] ter terechtzitting in eerste aanleg daaromtrent als getuige afgelegde verklaring niet ongeloofwaardig geacht en voor het bewijs bruikbaar geacht (bewijsmiddel 4). Daarbij heeft het hof in het bijzonder betekenis toegekend aan de omstandigheid dat de andersluidende lezing van de verdachte niet in overeenstemming kan worden gebracht met de verklaring van de getuige [getuige 2] en de omstandigheid dat zowel de verklaring van [getuige 1] als die van [getuige 2] onder ede is afgelegd in aanwezigheid van de raadvrouw van de verdachte en de verdachte zelf. Een en ander stond het hof vrij, gelet op de vrijheid welke de rechter die over de feiten oordeelt, heeft ten aanzien van de selectie en waardering van het beschikbare bewijsmateriaal. Anders dan het middel wil, voldoen 's hofs overwegingen hiermee aan het motiveringsvoorschrift van artikel 359 lid 2, tweede volzin, Sv en noopte die bepaling het hof niet tot een nadere motivering.

De klacht faalt. Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

‘Het hof is bij de verwerping van het betrouwbaarheidsverweer in het geheel niet op de argumenten van de raadsman ingegaan. Het hof heeft zijn oordeel dat de verklaringen van [getuige 1] en [getuige 2] niet ongeloofwaardig zijn blijktens zijn bewijsoverweging enkel gegrond op de omstandigheid dat deze verklaringen onder ede in aanwezigheid van de (toenmalige) raadvrouw van de verdachte en de verdachte zelf zijn afgelegd. Dat argument kan echter ’s hofs oordeel, zeker in het licht van het gevoerde verweer, niet dragen. Het hof heeft dus ontoereikend op het gevoerde betrouwbaarheidsverweer gerespondeerd. Nu het hof de verklaringen van [getuige 1] tot het bewijs heeft gebezigd is daarmee tevens de bewezenverklaring onvoldoende met redenen omkleed. Het middel is terecht voorgesteld.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:350

Zaaknummer: 12/01610

Wetsartikelen: 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Naar aanleiding van het middel rijst de vraag of een klacht in cassatie die ertoe strekt dat de enkele omstandigheid dat een bewijsoverweging in het verkorte arrest is vervangen door een geheel nieuwe bewijsoverweging in de aanvulling, ook indien zou moeten worden geoordeeld dat die klacht op zichzelf gegrond is, tot vernietiging van het bestreden arrest noopt. Die vraag moet ontkennend worden beantwoord.

Het middel klaagt dat de nadere bewijsoverweging in de aanvulling op het verkorte arrest die het hof heeft opgenomen ter vervanging van een bewijsoverweging in het verkorte arrest, in strijd is met artikel 365a Sv.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor de weergave van de bewijsoverweging in het verkorte arrest en de nadere bewijsoverweging in de aanvulling op het verkorte arrest wordt verwezen naar de conclusie van de advocaat-generaal onder (het eerste) 3.4 en 3.6.

Naar aanleiding van het middel rijst de vraag of een klacht in cassatie die ertoe strekt dat de enkele omstandigheid dat een bewijsoverweging in het verkorte arrest is vervangen door een geheel nieuwe bewijsoverweging in de aanvulling, ook indien zou moeten worden geoordeeld dat die klacht op zichzelf gegrond is, tot vernietiging van het bestreden arrest noopt. Die vraag moet ontkennend worden beantwoord. Bij vernietiging op deze enkele grond heeft de verdachte onvoldoende in rechte te respecteren belang. (Vgl. HR 6 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX8075). Hij kan immers de juistheid en begrijpelijkheid van het oordeel van het hof met betrekking tot – in het onderhavige geval – de bewezenverklaring onder 1 van ‘medeplegen’ in volle omvang aan de Hoge Raad voorleggen, zoals dat in het tweede middel is gedaan. Het middel kan niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 48 maanden belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:361

Zaaknummer: 12/02511

Wetsartikelen: 365a Sv

RECHTSPRAAK

In de aanvraag wordt aangevoerd dat hetgeen in het bij de aanvraag gevoegde rapport ten aanzien van de in de bewezenverklaring bedoelde munitie is vermeld, het hof aanleiding had moeten geven in plaats van een werkstraf een geldboete op te leggen. In zoverre wekt de aanvraag niet een ernstig vermoeden als onder 4.1 bedoeld. De aanvraag is in zoverre gegrond.

In de aanvraag wordt onder meer aangevoerd dat het ernstige vermoeden bestaat dat het hof de aanvrager zou hebben vrijgesproken van het hem tenlastegelegde voorhanden hebben van een revolver (merk: Hopkins & Allen, model Ranger no. 2). Het bij de aanvraag gevoegde deskundigenrapport houdt in:

‘De Hopkins & Allen Ranger No 2 waar het hier om gaat is een vuurwapen in de vorm van een revolver en geproduceerd tussen 1870 en 1900, dus vóór 1945. Het wapen is ontworpen en bestemd voor het verschieten van patronen met randvuurontsteking van het kaliber .32. Dat zijn dus andere patronen dan randvuurpatronen van kaliber .22 of centraalvuurpatronen.

Deze revolver voldoet dus aan de voorwaarden gesteld in artikel 18.1.c.2 van de Regeling Wapens en Munitie en is dus vrijgesteld. Hij mag zonder verlov voorhanden gehouden worden.’

Het rapport zoals hiervoor onder 4.4 weergegeven, wekt het ernstige vermoeden dat het hof, ware het daarmee bekend geweest, had geoordeeld dat de in de tenlastelegging genoemde revolver (merk: Hopkins & Allen, model Ranger no. 2) onder de vrijstelling van artikel 18 lid 1 onder c sub 2°, RWM valt en de verdachte in zoverre had vrijgesproken van het hem tenlastegelegde voorhanden hebben van een wapen van categorie III van artikel 2 lid 1 WWM.

In de aanvraag wordt voorts aangevoerd dat hetgeen in het bij de aanvraag gevoegde rapport ten aanzien van de in de bewezenverklaring bedoelde munitie is vermeld, het hof aanleiding had moeten geven in plaats van een werkstraf een geldboete op te leggen. In zoverre wekt de aanvraag niet een ernstig vermoeden als hiervoor onder 4.1 bedoeld. Onder een ‘minder zware strafbepaling’ in de zin van artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv moet immers worden

verstaan een strafbepaling die een minder zware straf bedreigt. Daaronder wordt niet verstaan de oplegging door de rechter van een andere (minder zware) sanctie.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond voor zover zij betrekking heeft op het bewezenverklaarde voorhanden hebben van een revolver (merk: Hopkins & Allen, model Ranger no. 2); beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld arrest van het hof, verwijst de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv voor zover het tenlastegelegde voorhanden hebben van een revolver (merk: Hopkins & Allen) betreft opnieuw zal worden berecht en afgedaan teneinde hetzij het gewijsde te handhaven, hetzij met vernietiging daarvan recht te doen en daarbij voor het bewezenverklaarde op de voet van artikel 476 lid 5 Sv de straf te bepalen en wijst de aanvraag tot herziening voor het overige af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-02-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:365

Zaaknummer: 13/03028

Wetsartikelen: 457 lid 1 aanhef en onder c Sv